

RADKA BRYŠOVÁ

Omylem
tvůj...

OMYLEM TVŮJ...

RADKA BRYŠOVÁ

*„Emoce, která vám dokáže zlomit srdce,
je někdy právě ta, která ho uzdraví.“*

Nicholas Sparks

1. DOHODA

Moje kancelář byla navržena tak, aby lidé zapomněli, proč do ní vlastně přišli.

Žádné ostré světlo ani neosobní stůl, za kterým bych seděl jako někdo, kdo má všechny odpovědi. Jen tmavé dřevo, pohodlná křesla, tlumené barvy a dostatek prostoru mezi mnou a nimi.

Tohle byla první věc, kterou jsem se o lidech naučil.

Když chcete, aby vám ukázali pravdu, nesmí mít pocit, že ji z nich taháte. Musí vám ji dát sami.

Ti manželé naproti mně seděli už skoro hodinu.

Byli spolu dvanáct let, měli dvě děti. Hypotéku a společný účet. A přesto mezi nimi byla větší vzdálenost než těch pár centimetrů, které je fyzicky dělily.

Ona seděla s rukama založenýma na hrudi a prsty pevně sevřenými kolem vlastních paží. Jako kdyby se držela pohromadě, protože už ji nebavilo čekat, až to za ni udělá někdo jiný. V očích měla ten druh zklamání, který nepřijde přes noc.

Ten se sbírá pomalu.

Den za dnem.

Ne z jedné obrovské zrady, ale ze stovek malých okamžiků, kdy člověk doufá, že si ho ten druhý všimne.

Jenže její manžel si nevšiml. Seděl vedle ní a tvářil se jako většina lidí, kteří ke mně poprvé přišli. Jako někdo, kdo očekává opravu, správnou větu nebo návod.

Lidé milovali návody.

Deset kroků ke šťastnému vztahu. Pět způsobů, jak znovu probudit vášeň. Tři věty, které zachrání manželství.

Kdyby to bylo tak jednoduché, neměl bych práci. Jenže lidé nebyli rozbité přístroje a vztahy neměly tlačítko restart.

Přejel jsem pohledem poznámky před sebou a opřel se v křesle.

„Takže mi říkáte, že váš problém je sex.“

„Ano, vždyť jsem vám právě řekl, že spolu skoro nespíme.“

Přikývl jsem.

„Řekl.“

Naklonil jsem se dopředu a položil pero na stůl.

„A taky jste mi řekl, že jste si nevšiml, že si vaše žena po deseti letech změnila barvu vlasů. Že poslední kompliment od vás slyšela před osmi měsíci, a že když spolu večeříte, většinou koukáte do telefonu.“

Uhnul pohledem.

Tvrdé.

Ale pravdivé.

„A vy,“ otočil jsem se k ní. „Jste mi řekla, že už ho ani nežadáte, aby s vámi něco podnikl, protože předpokládáte, že odmítne.“

„Protože vždycky odmítne,“ řekla a sevřela rty.

„Možná,“ připustil jsem. „Ale přestala jste mu dávat možnost překvapit vás.“

Oba mlčeli.

To bylo vždycky zajímavé. Lidé čekali, že jim řeknu, jak se mají jeden druhého dotýkat, ale většinou jsem je musel naučit, jak spolu znovu mluvit.

„Intimita nezačíná v ložnici,“ řekl jsem klidně. „Tam se jen ukáže, jestli jste ji ztratili už dávno předtím.“

Byla to věta, kterou jsem říkal často. A taky věta, které jsem věřil. Což bylo ironické, vzhledem k tomu, že já sám jsem žádnou skutečnou intimitu do svého života nepustil už roky.

Ale to byla výhoda radit ostatním. Cizí problémy člověk viděl vždycky jasněji než svoje vlastní.

O půl hodiny později odcházeli.

Drželi se za ruce.

Opřel jsem se o rám dveří a chvíli sledoval, jak společně mizí na konci chodby. Ten nepatrný dotek jejich dlaní možná znamenal nový začátek.

Nebo jen další pokus.

Usmál jsem se.

Možná jim to vydrží a možná taky ne. Lidé měli zvláštní zvyk slibovat si věčnost, aniž by se někdy zastavili a uvědomili si, jak zatraceně dlouhá věčnost vlastně je.

Zavřel jsem za nimi dveře kanceláře a konečně povolil kravatu, která mě celý den škrtila o něco víc, než bych si byl ochotný přiznat.

Nick Thompson.

Vztahový poradce.

Muž, který pomáhal ostatním zachraňovat vztahy, opravovat praskliny a hledat cestu zpátky jeden k druhému.

Skoro vtipné.

Kdyby ti samí lidé věděli, co dělám po nocích, možná by moje rady najednou neposlouchali se stejnou důvěrou.

Nebo možná ano.

Možná právě proto jsem byl tak dobrý. Protože jsem znal obě strany lidských vztahů. Viděl jsem, co lidé ukazovali světu a taky to, co skrývali, když zhasla světla a konečně přestali předstírat.

Věděl jsem, po čem touží.

Ale hlavně jsem věděl, co jim doopravdy chybí.

Otevřel jsem notebook a zkontroloval zprávy. Mezi několika pracovními e-maily svítila jedna nová rezervace.

Hotel Riverside, pokoj 418, zítra večer, 21:30.

Jméno: Callie Smithová a já se musel pousmát.

Kdybych měl dolar za každou ženu, která při rezervaci použila tohle příjmení, pravděpodobně bych mohl odejít do důchodu dříve než většina lidí.

Nebyl jsem naivní.

Lidé v mém světě používali falešná jména stejně často jako úsměvy.

Obojí mělo stejný účel.

Udržet bezpečnou vzdálenost.

Nikdy jsem jim to nevyčítal. Naopak, chápal jsem to. Někdy bylo jednodušší svěřit svoje nejtajnější přání cizinci než člověku, který vás znal celý život.

A možná právě proto to fungovalo. Oni nemuseli být úplně sami sebou a já taky ne.

Opřel jsem se do křesla a ještě jednou se podíval na jméno na obrazovce.

Callie Smithová.

Další žena s vymyšleným jménem a skutečným důvodem, proč mě potřebovala.

Na telefonu mi mezitím přistála nová zpráva. Krátké zavibrování, které mi připomnělo, že jedna část mého dne právě skončila a druhá měla začít.

Odemkl jsem displej a přejel očima přes zprávu.

Hotel Drake, pokoj 306, dnes večer, 20:00.

Jméno: Amanda Parkerová.

Následovaly přesné instrukce i očekávání. Tohle jsem měl rád. Ne proto, že bych neměl rád překvapení. Ale protože překvapení byla často jen hezcí název pro něco, na co člověk nebyl připravený.

Dohody byly jiné.

Čisté.

Jednoduché.

V dohodách nebyl prostor pro zklamání, protože nikdo nemohl přijít o něco, co mu ten druhý nikdy neslíbil.

Vyšel jsem ven a chladný večerní vzduch mě praštil do tváře. Ušel jsem sotva pár metrů od kanceláře, když mě mezi všemi těmi anonymními tvářemi na chodníku zastavila jedna, kterou bych poznal kdekoliv.

Ať už bych chtěl, nebo ne.

Vanessa.

Zvláštní, jak někteří lidé nikdy nezůstanou jen vzpomínkou. Stanou se připomínkou toho, kým jste kdysi byli. Jak moc jste věřili a jak moc jste se spletli.

Ona byla ta moje.

Stála na druhé straně ulice před malou restaurací, kde se světlo z výloh odráželo od mokrého chodníku a město kolem ní pokračovalo dál, jako kdyby se mi právě na pár vteřin nezastavil čas.

Vždycky uměla upoutat pozornost.

Už tehdy.

Dlouhé zrzavé vlasy jí padaly přes ramena ve vlnách, které nikdy nevypadaly upraveně schválně, a právě proto působily dokonale. Světlou pleť jí zdobily jemné pihy rozeté přes nos a tváře. Což bylo něco, co kdysi nenáviděla a já jí pořád opakoval, že je to na ní jedna z nejhezčích věcí.

Vtipné, co všechno si člověk pamatuje u někoho, na koho se snažil roky zapomenout.

Smála se.

Ten smích jsem znal.

Kdysi jsem býval dost hloupý na to, abych věřil, že poznám rozdíl mezi tím opravdovým a tím, který dávala ostatním.

Mýlil jsem se.

Nebyl to ale její smích, co mě donutil zastavit.

Byl to způsob, jakým se dotkla muže vedle sebe. Prsty mu přejela po rukávu saka, naklonila se k němu o něco blíž a podívala se na něj tím pohledem, který jsem znal až příliš dobře.

Důvěrně.

Příliš důvěrně.

Tak, jak by se vdaná žena neměla dívat na muže, který není její manžel.

Na muže, který *nebyl můj bratr*.

Sevřel jsem čelist. Ne kvůli sobě, ta doba už byla pryč. Alespoň jsem tomu chtěl věřit.

Pak zvedla oči a uviděla mě.

Úsměv jí z tváře nezmizel úplně. Vanessa byla příliš dobrá v předstírání na to, aby udělala takovou chybu.

Jen na zlomek vteřiny ztuhla. Dost dlouho na to, abych to poznal já, ale nikdo jiný.

Neřekla nic.

Já taky ne.

Nemuseli jsme.

Některá tajemství nepotřebovala slova, aby stála mezi dvěma lidmi.

Ten muž si všiml jejího zaváhání a otočil se mým směrem. Na něco se jí zeptal.

Vanessa jen zavrtěla hlavou a věnovala mi pohled, který bolel víc, než bych čekal. Ne provinilý ani omluvný. Jen prázdný.

Jako bych byl cizí člověk a možná jsem pro ni vždycky cizí byl.

Kdysi by mě to zlomilo, chtěl bych vědět, proč. Chtěl bych vysvětlení a aby uznala, že to, co dělá mému bratrovi, není fér.

Ale dnes?

Dnes už jsem byl chytřejší. Odvrátil jsem pohled, strčil ruce do kapes kabátu a pokračoval dál ulicí. Za sebou jsem nechal ženu, kterou jsem kdysi chtěl a tajemství, které jsem nikdy nechtěl nést.

Na dveře pokoje 306 jsem zaklepal přesně v osm.

Nikdy dřív.

Nikdy později.

Detaily byly důležité.

Dveře se otevřely a žena přede mnou se usmála.

Ten úsměv jsem znal, ne její, ale ten typ ano. Směs nervozity, očekávání a otázky, jestli právě nepřekročila hranici, za kterou už se nemůže vrátit.

„Vy jste Nathaniel?“ zeptala se, i když věděla přesně, kdo jsem.

Nathaniel.

Vždycky mi přišlo zvláštní slyšet to jméno z úst cizích lidí. Nebylo falešné, na to jsem si dával pozor.

Nicolas Nathaniel Thompson.

Moji rodiče mi dali dvě jména a já jen rozdělil, komu které z nich patří.

Nick byl syn, bratr a muž, který v neděli chodil na rodinné obědy a doma měl psa.

Nathaniel byl někdo jiný. Ten, kdo přesně věděl, co říct. Kam položit ruku. Kdy mlčet. Ten, kterého lidé potřebovali jen na pár hodin.

Možná to znělo jako lež, ale já tomu říkal hranice.

„Dobrý večer.“

Ustoupila stranou a nechala mě vejít.

Vstoupil jsem do hotelového pokoje a tiše za sebou zavřel dveře.

To byl vždycky ten zvláštní okamžik.

Hranice mezi venku a uvnitř.

Mezi tím, kým jsem byl pro všechny ostatní, a tím, kým mě někdo na pár hodin potřeboval mít.

Pokoj vypadal přesně tak, jak jsem čekal. Luxusní, ale neosobní. Dokonale ustlaná postel, drahé závěsy, tlumené světlo lampy v rohu a výhled na město za velkým oknem. Místo, které se snažilo působit jako domov, ale nikdy jím nebylo.

Odložil jsem sako přes opěradlo křesla a otočil se zpátky k ní. Byla starší než já. Tipoval bych možná o deset, patnáct let. Ale věk nikdy nebyl to první, čeho jsem si na lidech všiml. Byl to způsob, jakým se nesli.

A ona?

Měla na sobě drahé šaty, perfektně upravené vlasy a úsměv ženy, která se celý život snažila působit, že má všechno pod kontrolou.

Jenže ruce ji prozradily.

Prsty nervózně přejížděla po hraně skleničky na stolku. Lidé si mysleli, že tahle práce začíná dotekem. Ale ne, začínala tím, že jste si všimli věcí, které se vám někdo snažil neukázat.

A potom jste poslouchali.

Lidé si mysleli, že vědí, co ode mě chtějí. Většinou se pletli, proto jsem se vždycky ptal.

Za každým přáním se totiž schovávalo něco hlubšího.

Potřeba cítit se krásná.

Chtěná.

Viděná.

„Takže?“ prolomila nakonec ticho a podívala se na mě. „Co teď?“

Nebyla to skutečná otázka, byla to nejistota.

Posadil jsem se naproti místo toho, abych udělal krok k ní.

Překvapilo ji to.

Většinu žen překvapilo, když zjistily, že jim nespěchám dát to, co si myslely, že chtěly.

Opřel jsem se pohodlněji a lehce se usmál.

„To záleží na vás.“

Překvapeně pozvedla obočí.

„Na mně?“

„Vždycky,“ přikývl jsem.

Chvíli mě pozorovala.

„A co chcete vy?“

Tu otázku jsem dostával málokdy. Možná proto, že lidé nechtěli znát odpověď. Nebo proto, že já ji nikdy nenabízel.

„O mě tu nejde.“

Zamračila se, jako by ji ta odpověď zarazila. Lidem často vadilo slyšet pravdu.

Ale já nelhal.

Ne v tomhle.

Měl jsem pravidla.

Ne moc, vlastně jen pár.

Nikdy nelhat o tom, co nabízím. Neslibovat nic, co nemám v plánu splnit. Neopakovat klientky.

A nikdy nelíbat na rty.

Někomu to možná připadalo směšné, kde si člověk jako já vlastně dovolí kreslit hranici. Jenže každý měl něco, co si nechával jen pro sebe.

A já si nechal tohle.

O hodinu později už nebyla tou nervózní ženou ode dveří a já byl přesně tím, kým potřebovala, abych byl.

To mi šlo, možná až moc dobře.

„Už odcházíte?“ zeptala se.

Právě jsem si utahoval pásek a zapínal zip u kalhot, když ta otázka zazněla. Nebyla první, kdo ji položil a nebude poslední.

Usmál jsem se.

„Taková byla dohoda.“

Dohoda.

Moje oblíbené slovo.

O chvíli později jsem stál před hotelem s cigaretou mezi prsty a díval se na město, které bylo plné lidí hledajících něco, co neuměli ani pojmenovat.

Někteří tomu říkali láska, já tomu říkal potřeba.

Opřel jsem se o zeď u zadního východu a párkrát potáhl z cigarety.

Špatný zvyk.

Jeden z mála, který jsem si dovolil.

Lidé si mysleli, že moje práce je hlavně o touze.

Nebyla.

Byla o samotě.

Viděl jsem víc osamělých žen v drahých šatech a s prstenem na ruce než kdokoliv jiný. A možná právě proto jsem přestal věřit pohádkám.

Láska byla krásná myšlenka.

Ale lidé?

Lidé ji většinou pokazili.

Típl jsem cigaretu a vydal se domů. Do jediného místa, kde po mně nikdo nic nechtěl.

Tedy...

Skoro nikdo.

Sotva jsem otevřel dveře bytu, ozvalo se známé škrábání drápů o podlahu.

„Deale?“

Zlatá střela se vyřítila z obýváku a narazila do mě tak, jako kdybych se nevrátil po pár hodinách, ale po několika letech.

Zasmál jsem se a klekl si k němu.

„Jo, jo. Taky tě rád vidím.“

Olízl mi ruku a podíval se na mě tím svým jedním zdravým okem.

Tím pohledem, který nikdy nic neskrýval.

Deal.

Zlatý retrívr s příliš velkým srdcem a absolutně nulovým respektem k mému osobnímu prostoru.

Našel jsem ho před dvěma lety, nebo možná našel on mě. Dodnes jsem si nebyl úplně jistý.

Všichni většinou chtěli mladší psy. Zdravější. Takové, kteří na první pohled nevypadali, že už od života dostali pár ran.

Ale Deal tam tehdy jen seděl, s nakloněnou hlavou a nemocným okem, jako kdyby pořád věřil, že někdo přijde. Jako kdyby mu nikdo neřekl, že by měl přestat čekat.

Hloupý pes.

Nebo možná chytřejší než já.

„Víš, že kdyby ses naučil ignorovat lidi, měl bys jednodušší život?“
zamumlal jsem a podrbal ho za uchem.

Deal jen spokojeně zavřel oči a celou vahou se o mě opřel.

Jako vždycky. Žádná opatrnost, pochybnosti nebo strach dát
někomu najevo, že ho potřebuje.

V tom jsme byli rozdílní.

Pojmenoval jsem ho Deal.

Dohoda.

Protože tehdy jsem věřil, že dohody jsou jednodušší než láska.

Já mu dal domov. On mi dal důvod se do něj vracet.

Jednoduché a přesně proto to fungovalo.

Aspoň jsem si to říkal pokaždé, když jsem si odmítal přiznat, že
tahle chlupatá katastrofa byla možná jediná bytost na světě, které jsem
dovolil mít celé moje srdce.

2. VŠECHNY MOJE VERZE

Hudbu jsem pouštěl každé ráno ještě před kávou a zprávami. Předtím, než jsem měl vůbec chuť připustit, že začal nový den.

Telefon ležel na nočním stolku a pokojem se během pár vteřin rozezněly první tóny staré skladby, kterou jsem slyšel už tolikrát, že bych ji dokázal zahrát i poslepu.

A možná jsem párkrát opravdu hrál.

Ve tři ráno.

S kytarou v ruce a jediným posluchačem, který nikdy nekritizoval můj výběr, pokud měl plnou misku.

Otočil jsem hlavu.

Deal samozřejmě spal přes půlku mojí pohovky. Přestože jeho vlastní zatraceně drahý pelíšek stál dva metry od ní. Zřejmě nesplňoval jeho vysoké životní standardy.

Můj byt nebyl velký, jedna otevřená místnost.

Postel oddělená dřevěnou knihovnou, kuchyňský kout a obývací, který technicky patřil mně, ale prakticky zlatému retrívrovi.

Nikdy jsem nechtěl obrovský dům.

Což bylo možná zvláštní vzhledem k tomu, že jsem v jednom vyrostl.

Dům našich byl vždycky plný života.

Mámina hlasu ozývajícího se z kuchyně, tátova smíchu, Mikeových poznámek a Xavierových nekonečných argumentů o tom, že technicky vzato nikdy žádné pravidlo neporušil, jen našel mezeru, kterou ostatní přehlédli.

Typický právník.

I dávno předtím, než se jím skutečně stal.

U nás doma nikdy nebylo ticho a možná právě proto bylo zvláštní, že mi dnes vadilo z úplně jiného důvodu.

Tehdy znamenalo, že jsou kolem mě lidé, teď znamenalo, že nejsou. Proto jsem si vytvořil něco menšího, něco svého. Místo, kde jsem nemusel mít odpověď na každý problém, správnou radu nebo úsměv ve chvíli, kdy ho někdo očekával.

Tady jsem nebyl prostřední syn Thompsonových. Ani bratr, který měl vždycky všechno zvládnout nebo vztahový poradce, který rozuměl všem kromě sebe.

A už vůbec ne Nathaniel.

Tady jsem byl jen Nick.

Chlap s věčně studenou kávou, kytarou v rohu a psem, který si očividně myslel, že nájemní smlouva je napsaná na jeho jméno.

Pohled mi sklouzl ke kytarě opřené v rohu místnosti. K jediné věci v mém životě, u které jsem nemusel být dobrý pro nikoho jiného než pro sebe.

Žádná očekávání.

Žádné publikum.

Jen zvuk, který zaplnil prostor.

Protože ticho...

Ticho jsem neměl rád.

Ironické vzhledem k tomu, kolik mého života se odehrávalo právě v tichu. V pauzách mezi větami manželů, kteří spolu seděli metr od sebe a přitom byli dál než cizí lidé.

Ticho hotelových pokojů po tom, co lidé dostali přesně to, o co si řekli, a stejně v jejich očích něco chybělo.

Toho jsem měl dost.

Doma jsem ho nepotřeboval a rozhodně to nebylo proto, že by mi připomínalo, že tu kromě jednoho napůl slepého psa nikdo není.

Aspoň jsem si to říkal.

O pár minut později jsem stál před zrcadlem v koupelně s kartáčkem v puse a pozoroval svůj odraz.

Rozcuchané tmavé vlasy. Lehké strniště. A tmavé oči, ve kterých ostatní většinou viděli jistotu.

Nikdo se ale neřádal dost dlouho na to, aby poznal, že část z ní byla jen dobře nacvičená. V tom jsem byl dobrý. Vytvářet správný dojem.

Vypláchl jsem si ústa, přejel rukou po vlasech ve zbytečném pokusu dostat je alespoň trochu pod kontrolu a zamířil do kuchyně.

Kávovar zabzučel a během pár vteřin naplnil byt známou vůní, bez které jsem odmítal začínat den. Teprve potom jsem se otočil k pohovce.

Nebo spíš k tomu, co z ní zbylo.

Zlatý retrívr roztažený přes polovinu gauče spal na zádech s tlapami nahoře a vypadal jako někdo, kdo měl za sebou neuvěřitelně náročnou noc.

Pravděpodobně plnou spánku.

Opřel jsem se bokem o kuchyňskou linku a založil ruce na hrudi.
„Dobré ráno, lenochu.“

Jedno zdravé oko se mu pomalu otevřelo a Deal se na mě podíval pohledem, který jasně říkal, že jsem ho právě vyrušil z něčeho extrémně důležitého.

„Víš, že tohle není tvoje místo, že jo?“

Pomalů zvedl hlavu, podíval se na svůj dokonale prázdný pelíšek a potom zpátky na mě.

Štěkl.

„Ne. Tvoje argumenty se od včerejška nezlepšily.“

Další štěknutí.

Jako kdyby nesouhlasil.

Zavrtěl jsem hlavou a položil před něj misku.

„Jo, jasně. Já platím nájem, kupuju jídlo a ty vlastniš byt.“

Zavrtěl ocasem. Protože přesně tak to bylo a možná mi to ani nevadilo.

Deal byl jednoduchý.

Když byl šťastný, dal to najevo. Když byl našťvaný, tak si dramaticky lehl zády ke mně a předstíral, že neexistuju. Což mu obvykle vydrželo maximálně do chvíle, než jsem otevřel lednici.

Nikdy neříkal jednu věc a nedělal druhou. Nikdy nepředstíral a nenechal mě hádat, co vlastně chce.

Lidé by se od psů mohli hodně naučit.

Dopil jsem kávu, odložil hrnek do dřezu a podíval se na něj.

„Hlídej byt.“

Deal položil hlavu zpátky na pohovku.

„Skvělý přístup. Jsem rád, že to bereš vážně.“

Zavrtěl ocasem, což byla zhruba veškerá snaha, kterou byl ochotný do ochrany našeho domova investovat.

Vzal jsem sako, klíče a ještě jednou se rozhlédl po bytě. Po místě, kde jsem mohl být jen Nick. Protože jakmile jsem za sebou zavřel dveře, lidé ode mě zase začali něco potřebovat.

O třicet minut později jsem už seděl ve své kanceláři a svět venku za dveřmi by jen těžko poznal chlapa, který ještě před chvílí vedl naprosto vážnou debatu se psem o vlastnictví pohovky.

Černé sako bylo zpátky na svém místě, vlasy upravené a na stole stál hrnek s kávou.

Nick Thompson, vztahový poradce, byl připravený.

Zvedl jsem pohled k páru sedícímu naproti mně a položil složku stranou.

„Takže problém není v tom, že by mezi vámi zmizela fyzická stránka vztahu. Problém je v tom, že jeden z vás má pocit, že jí je moc, a druhý, že jí není dost.“

Muž naproti mně sebou trochu cukl. Nejspíš proto, že slyšet to nahlas bylo horší než si to jen myslet.

Jeho žena sklopila oči.

„To zní hrozně.“

„Ne,“ opravil jsem ji. „Zní to lidsky.“

Oba se na mě podívali.

Opřel jsem se a odložil pero na stůl.

„Touha není problém. Rozdílná očekávání ano. Vy máte pocit, že vás odmítá, a vy, že selháváte jako muž.“

Muž chvíli mlčel, pak pomalu vydechl.

„Už se bojím jít večer i do ložnice.“

Jeho žena prudce otočila hlavu a poprvé od chvíle, kdy vešli do její kanceláře, se na něj opravdu podívala.

Ne na problém.

Ne na muže, který ji odmítal.

Ale na člověka, který seděl vedle ní a celou dobu bojoval se svým vlastním strachem.

Právě tehle okamžik jsem na své práci miloval.

Ten nepatrný zlom. Vteřina, kdy přestalo jít o odpovědi a začalo jít o porozumění.

„Proč jsi mi to neřekl?“ zeptala se tiše.

V její otázce nebyl vztek, který bych tam čekal na začátku sezení. Byla tam bolest, možná i lítost.

Její manžel sklopil pohled ke svým rukám a palcem si nervózně přešel po snubním prstenu.

Zajímavé.

Lidé si často hráli s věcmi, o které se nejvíc báli přijít.

„Protože jsem nevěděl jak,“ přiznal tiše. „Nechtěl jsem, aby sis myslela, že tě nechci.“

A tím ji umlčel.

Ne proto, že by neměla co říct, ale protože ho možná po dlouhé době konečně slyšela.

Opravdu slyšela.

Viděl jsem, jak se jí změnil výraz. Jak se jí trochu povolila ramena a prsty, které měla celou dobu pevně sevřené v klíně, se pomalu uvolnily.

Někdy nebyl největší problém ve vztahu nedostatek lásky. Někdy jen lidé tak dlouho křičeli svoji vlastní bolest, že přestali slyšet toho druhého. A tak jsem udělal to, co jsem dělal nejčastěji.

Nic.

Nenabídl jsem rychlé řešení, nedal jim naučenou větu z příručky. Jen jsem nechal ticho udělat práci, kterou moje slova už udělala.

A nechal je konečně poslouchat.

Když za nimi zapadly dveře, opřel jsem se na chvíli o stůl a podíval se na dvě prázdná křesla naproti sobě.

Zajímavé.

Lidé se dokázali svléknout před někým, koho znali pár hodin, ale říct pravdu člověku, se kterým sdíleli život?

To bylo najednou těžké.

Zvedl jsem hrnek s kávou, kterou jsem si před hodinou udělal, a napil se.

Studená.

Samozřejmě.

Můj nejstabilnější vztah za posledních pár let byl se studenou kávou a psem, který ignoroval všechny povely kromě slova *jídlo*.

Skvělá vizitka vztahového poradce.

Usmál jsem se pro sebe právě ve chvíli, kdy mi na stole zavibroval telefon. Podíval jsem se na displej a koutky mi automaticky cukly nahoru.

Mike.

Můj starší bratr měl zvláštní schopnost ozvat se přesně ve chvíli, kdy jsem začínal přemýšlet až moc.

Což bylo otravné a někdy až podezřele užitečné.

Otevřel jsem zprávu.

Oběd platí?

Pousmál jsem se a opřel se pohodlněji do židle.

Některé věci se očividně nikdy nezmění.

Bylo jedno, kolik nám je nebo co děláme za práci. Jakmile jsme byli spolu, během pěti minut jsme se zase chovali jako dva kluci, kteří se hádají o poslední kousek pizzy.

Odepsal jsem.

Jestli platíš ty, tak určitě.

Odpověď přišla skoro okamžitě.

Samozřejmě.

Mike nikdy nedokázal nechat poslední slovo mně.

Typický prostřední bratr. Dramatický i kvůli obědu.

Zasmál jsem se nahlas a zavrtěl hlavou.

Idiot.

Ale můj idiot.

A přesně proto jsem mu většinu věcí odpustil ještě dřív, než je vůbec stihl udělat.

Včetně toho, že mě znal líp, než bych si občas přál.

O dvě hodiny později jsem stál před malou italskou restaurací pár ulic od mé kanceláře. Nebyla to jedna z těch moderních restaurací, kde vám přinesli tři lístky salátu doprostřed obrovského talíře a čekali, že budete obdivovat umění.

Mike taková místa nesnášel.

Tohle bylo jeho.

Dřevěné stoly.

Vůně čerstvé kávy a domácího jídla.

Majitel, který ho znal jménem a pořád tvrdil, že je moc hubený, i když Mike rozhodně nikdy v životě nepůsobil jako někdo, kdo by trpěl hladu.

Uviděl jsem ho hned, seděl u našeho obvyklého stolu u okna. Samozřejmě přišel dřív. Mike byl ten typ člověka, který chodil všude o deset minut napřed a pak tvrdil, že ostatní mají zpoždění.

Vždycky byl o krok napřed.

V životě.

V rozhodnutích.

Ve všem.

Alespoň tak jsem ho dlouho viděl.

Měl na sobě tmavou košili s vyhrnutými rukávy a vypadal přesně jako někdo, komu lidé přirozeně věří.

Tmavé kudrnaté vlasy mu nedbale padaly do čela a jeho hnědé oči se smály skoro stejně často jako jeho rty. Byl v nich klid. Ta zvláštní laskavost člověka, který vás vyslechne, podrží a nikdy vás nenechá stát samotné uprostřed bouře.

Nebyl tím, kdo potřeboval být nejhlasitější v místnosti, aby si ho lidé všimli. Stačilo, že tam byl. Klidný, vyrovnaný a jistý. Ten typ chlapa, kterého si vyberete, když hledáte bezpečí.

Vanessa to udělala.

Zahnal jsem tu myšlenku dřív, než se stihla usadit.

Dnes ne.

Mike zvedl oči od telefonu právě ve chvíli, kdy jsem vešel, a koutkem úst se pousmál.

„Přišel jsi včas, jsem dojatý.“

Stáhl jsem si sako.

„Taky tě rád vidím.“

Objali jsme se jen krátce. Tak, jak to bratři dělají. Dost dlouho na to, aby bylo jasné, že nám na sobě záleží. Dost krátce na to, abychom o tom nemuseli mluvit.

Mike se opřel v židli a sjel mě pobaveným pohledem.

„Víš, že na chlapa, který vydělává dost slušně, se podezřele často necháváš zvát?“ prohodil Mike, sotva jsem dosedl naproti němu.

„Někdo musí udržovat tvoji iluzi, že se o mě pořád staráš.“

Zvedl obočí.

„Ty si vážně myslíš, že placení tvých obědů je moje radost?“

„Samozřejmě, jsem tvůj oblíbený bratr.“

Mike zavrtěl hlavou, ale smál se.

„Jsi můj jediný prostřední bratr.“

„Vidíš? Výjimečný.“

Tohle bylo mezi námi vždycky jednoduché. Možná proto jsem to nechtěl zničit.

Číšník nám donesl pití a chvíli jsme řešili běžné věci.

Práci.

Deala.

To, že podle Mika můj pes poslouchá líp než já.

Což byla urážka, hlavně pro Deala.

„Mimochodem,“ začal Mike ve chvíli, kdy odložil sklenici zpátky na stůl. „Už ti volala máma?“

Zvedl jsem pohled od talíře. Ten tón jsem znal a nelíbil se mi.

„To záleží,“ opřel jsem se v židli a podezřívavě si ho prohlédl. „Mám se bát?“

Mike se jen pousmál. To taky nebylo dobré znamení.

„Trochu.“

„Skvělé.“

Číšník nás na chvíli přerušil, když před nás položil objednané jídlo. Mike mu poděkoval a já využil těch pár vteřin ticha, abych se pokusil přijít na to, co naše matka tentokrát vymyslela.

Miloval jsem ji.

Opravdu.

Ale když měla nějaký plán, bylo jednodušší zastavit vlak holýma rukama než změnit její názor.

„Oslava jejich výročí,“ řekl nakonec Mike.

Zarazil jsem se s vidličkou v ruce. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, o čem mluvím. Potom jsem vydechl.

„Aha.“

Mike pozvedl obočí.

„Jo. Přesně tohle obrovské nadšení bude chtít slyšet.“

„Já jsem nadšený.“

Chvíli na mě jen koukal.

„Vypadáš asi stejně nadšeně jako tenkrát, když tě táta v šestnácti nutil pomáhat mu opravit auto.“

Při té vzpomínce jsem se ušklíbl.

„Protože byl přesvědčený, že každý chlap by měl umět vyměnit víc než jen baterky v ovladači.“

„A?“

„A od té doby vím, že existuje odtahová služba.“

Mike zavrtěl hlavou, ale smál se. Ten jeho opravdový smích jsem slyšel rád. I když bych mu to samozřejmě nikdy neřekl.

„Jsi nemožný.“

Možná, ale oba jsme věděli, že až máma zavolá, přijedu.

Vždycky jsem přijel.

Protože rodina byla jedna z mála věcí v mém životě, u které jsem nikdy nepředstíral, že mi na ní nezáleží.

„Chtějí to ve velkém stylu,“ pokračoval Mike a ukrojoil si další sousto. „Obnovení slibů, oslava, rodina pohromadě.“

Znělo to přesně jako naši.

„Jak dlouho?“

Na vteřinu zaváhal, a to bylo podezřelé.

„Dva týdny.“

Položil jsem vidličku.

„Dva týdny?“

„Jo.“

Mike se na mě pobaveně podíval.

„Překvapivě nás naši rodiče mají pořád rádi.“

Zavrtěl jsem hlavou. Samozřejmě, že měli. To byl na celé věci možná ten největší problém.

Bylo mnohem těžší lhát lidem, kteří vám celý život říkali pravdu.

„A Xavier?“ změnil jsem téma.

Mike protočil oči ještě dřív, než odpověděl.

To mi stačilo.

„Přijede.“

„Vážně? A já myslel, že bude moc zaneprázdněný tím, jak zachraňuje svět jednou právní kličkou za druhou.“

„Znáš Xaviera.“

Bohužel ano.

Náš malý bratr měl talent přesvědčit člověka, že chyba je na jeho straně, i když vám právě on vypil poslední kávu.

„Ten se z toho pokusí nějak vyargumentovat.“

Mike se zasmál.

„Před mámou?“

Zamyslel jsem se.

„Dobře. Není sebevrah.“

Tentokrát jsme se rozesmáli oba a bylo to zvláště příjemné.

Sedět tam.

Jíst.

Dělat si srandu z našeho mladšího bratra, jako kdyby nám zase bylo patnáct. Jenomže některé chvíle nikdy nevydržely tak dlouho, jak by člověk chtěl.

Mike položil příbor a podíval se na mě trochu jinak.

Vážněji.

„A ty?“

Už podle jeho tónu jsem věděl, že se mi ta otázka nebude líbit.

„Přivedeš si někoho?“

A bylo to. Otázka, která dřív nebo později přišla vždycky. Pokrčil jsem rameny a vrátil pozornost k jídlu.

„Ne.“

„Nicku...“

Znal jsem ten pohled.

Starší bratr.

Ochranář.

Idiot, který si pořád myslel, že mě může opravit.

„Jednou třeba potkáš někoho, kdo ti změní názor,“ řekl.

Usmál jsem se, ten správný úsměv. Ten, který ukončoval otázky. Používal jsem ho častěji, než bych měl.

„Víš, co si myslím o lásce.“

Mike chvíli mlčel.

„Vím.“

Jenže nevěděl, nikdo nevěděl celou pravdu. Myslel si, že jsem ji nikdy nenašel. Mýlil se, našel jsem ji a sledoval, jak si vybere jeho.

Ticho mezi námi ztěžklo.

Protože oba jsme měli věci, o kterých jsme nemluvili.

„Takže,“ změnil jsem téma a natáhl se pro nápojový lístek. „Co kupujeme lidem, kteří spolu vydrželi tolik let a tím úplně kazí moji teorii?“

Mike se pousmál.

Poznal to.

Protože jeho otravnou součástí existence byla schopnost vidět věci, které jsem se snažil neukazovat.

Ale stejně jako vždycky mě nechal utéct. Ne proto, že by tomu uvěřil. Jen věděl, že tláčit na mě nikdy nefungovalo.

Oběd jsme nakonec dokončili debatou o mnohem bezpečnějších tématech.

O máminých přehnaných představách o malé rodinné oslavě, která se podle všeho začínala nebezpečně blížit velikosti svatby. O tom, jestli Xavier opravdu dorazí sám, nebo si přivede nějakou chudinku, která ještě netuší, že náš mladší bratr dokáže vyhrát hádku i o počasí.

A o všem ostatním.

Kromě mě.

Přesně tak jsem to měl rád.

Když jsme se před restaurací loučili, Mike mě krátce objal a poplácal po zádech.

„Ozvi se někdy i bez toho, abych tě musel lákat na jídlo.“

„Ale tím bys zničil náš systém,“ ušklíbl jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Idiote.“

Tentokrát jsem se tomu označení ani nebránil. Od něj znělo skoro jako kompliment.

Sledoval jsem, jak odchází ulicí pryč, a na pár vteřin mi hlavou proběhlo, že bych mu měl říct pravdu.

O Vanesse, sobě a všem ostatním.

Jenže některé pravdy vám neleží na jazyku. Některé sedí na hrudi a časem si zvyknete na jejich váhu.

Když jsem se vrátil do kanceláře, zbývalo patnáct minut do další schůzky. Málo na práci, až moc na přemýšlení.

Proto jsem otevřel složku další konzultace a přečetl si pár poznámek, které mi poslali předem.

Po třech větách jsem se musel pousmát. Protože jestli mě tahle práce něco naučila, bylo to, že lidé velmi často popisovali úplně jiný problém než ten, který ve skutečnosti měli.

O dvacet minut později seděli naproti mně.

A byli ukázkovým příkladem.

„Takže,“ položil jsem složku stranou a opřel se pohodlně do křesla. „Vy tvrdíte, že problém je v tom, že váš manžel není dost romantický.“

Žena okamžitě přikývla.

„Přesně.“

Její muž si povzddechl tak hlasitě, že jsem si byl jistý, že to slyšeli i ve vedlejší kanceláři. „Já jsem romantický.“

Podívala se na něj.

„Koupil jsi mi k narozeninám vysavač.“

Na chvíli bylo ticho.

Podíval jsem se na něj.

„Vysavač?“

„Byl drahý,“ zvedl ruce na svoji obranu. „A sama říkala, že ho chce.“

„Řekla jsem, že náš starý nefunguje,“ opravila ho.

„To je skoro to samé.“

Nebyla to skoro ta samá věc, ani vzdáleně. Ale musel jsem ocenit jeho odvalu. Nebo pud sebezničení.

Někdy bylo těžké poznat rozdíl.

„Dobře,“ usmál jsem se lehce. „Tak to zkusíme jinak. Kdyby vám manželka koupila nové pneumatiky na auto, protože jsou potřeba, bral byste to jako romantické gesto?“

Otevřel pusu a zase ji zavřel, pak se zamračil.

„Dobře. Chápu.“

Jeho žena se poprvé za celou dobu pousmála a přesně proto jsem tu práci měl rád.

Kvůli těm okamžikům.

Kdy se dva lidé, kteří spolu bojovali proti sobě, najednou otočili a uvědomili si, že celou dobu měli bojovat spolu.

Když odešli, bylo už pozdě odpoledne, stmívalo se a moje myšlenky se pomalu začaly přesouvat ke Callie Smithové.

Otevřel jsem notebook a přihlásil se na profil, který by moje rodina nikdy neměla vidět.

Nová zpráva tam pořád svítila.

Klikl jsem na ni znovu, i když jsem všechny informace znal už od včerejška. Žádné zvláštní požadavky, ani dlouhý seznam přání. Žádné vysvětlení.

To bylo neobvyklé.

Většina lidí, kteří mě kontaktovali poprvé, měla potřebu napsat příliš mnoho.

Opřel jsem se dozadu a zadíval se na její jméno.

Callie.

Nevěděl jsem, kolik jí je, jak vypadá. Nebo co ode mě čeká a možná právě proto mě zajímala víc, než měla.

Zavřel jsem notebook.

Sprcha v kanceláři byla jedna z těch věcí, kterou jsem si nechal udělat hned po rekonstrukci a která většině lidí připadala zbytečná, dokud nezjistili, kolik hodin jsem tady někdy trávil.

Samozřejmě nevěděli o všech důvodech a tak to mělo zůstat.

Pustil jsem horkou vodu a nechal ji pár minut smývat únavu z celého dne, zatímco moje hlava, bohužel jako obvykle, odmítala vypnout.

Přemýšlel jsem o Mikeovi.

O tom, jak jednoduše mluvil o výročí našich rodičů a jak samozřejmě bral, že po tolika letech může někdo pořád chtít stát vedle stejného člověka.

Záviděl jsem mu to.

Ne jejich vztah.

Tu jistotu.

Mike vždycky věřil tomu, že když člověk najde správnou osobu, stojí za to bojovat.

Vypnul jsem vodu dřív, než se moje myšlenky dostaly někam, kam jsem jim rozhodně nechtěl dovolit jít, a sáhl po ručníku.

Dnešní večer měl být jednoduchý.

Callie.

Hotel.

Dohoda.

Nic víc.

O dvacet minut později jsem stál před zrcadlem a zapínal poslední knoflík bílé košile. Ne proto, že bych potřeboval udělat dojem.

Šlo o pocit.

Lidé si nepamatovali přesně, co jste měli na sobě. Pamatovali si, jak se vedle vás cítili a já byl dobrý v tom dát jim přesně ten pocit, který hledali.

Sebevědomí.

Klid.

Pozornost.

Někdy všechno najednou.

Obul jsem si boty, vzal sako a ještě jednou zkontroloval telefon. Žádná nová zpráva.

Callie stále zůstávala záhadou.

To se mi nelíbilo. Byl jsem zvyklý číst lidi dřív, než stáli přede mnou. Z malých detailů. Z toho, co napsali, co vynechali. Protože někdy člověk prozradil víc mlčením než slovy.

A Callie zatím mlčela dokonale.

Hotel byl jeden z těch, které jsem znal až příliš dobře.

Elegantní.

Drahý.

Diskrétní.

Místa jako tahle byla postavená na jednoduché dohodě. Personál nekladl otázky, hosté nedávali odpovědi.

Prošel jsem halou a všiml si ženy u baru, která se na mě podívala o trochu déle, než bylo nutné. Usmál jsem se.

Automaticky.

Další špatný zvyk.

Výtah se otevřel a já nastoupil. Stiskl jsem číslo patra a sledoval, jak se dveře pomalu zavírají.

Přemýšlel jsem, kdo za nimi dnes bude.

Starší žena, která se po rozvodu snaží dokázat sama sobě, že je pořád žádoucí?

Někdo, kdo má všechno kromě člověka, který by se na chvíli opravdu díval?

Nebo jen někdo, kdo nechce žádné otázky?

Možností bylo hodně, ale důvod byl většinou stejný. Samota měla jen různé oblečení.

Výtah cinknul.

Vyšel jsem na chodbu a podíval se na čísla pokojů. Moje kroky byly klidné, jisté. Byla to část, kterou jsem znal. Ta část, kterou jsem měl pod kontrolou.

Zastavil jsem se před dveřmi 418, uhladil si rukáv košile a zaklepal.

Bez váhání.

Protože pravidla fungují dokonale, ale jen do chvíle, než přijde někdo, kvůli komu je začnete porušovat.

3. ZVLÁŠTNÍ VEČER

Čekání bylo někdy nejzajímavější částí mojí práce. Lidé totiž nejvíc prozradili v těch několika prvních vteřinách, kdy otevřeli dveře a ještě nestihli nasadit verzi sebe sama, kterou chtěli ukázat světu.

Proto jsem se nikdy neohlížel a nedával najevo netrpělivost.

Jen jsem se opřel předloktím o rám dveří a nepřítomně si pohrával s prsty druhé ruky, zatímco jsem poslouchal kroky, které se blížily z druhé strany.

Pomalejší, než jsem čekal.

Zámek cvakl, dveře se otevřely a já poprvé uviděl Callie.

Musel jsem uznat jednu věc. Dnešní večer bude jednodušší, než jsem čekal.

Bylo to povrchní?

Možná.

Ale lhal bych, kdybych tvrdil, že vzhled nehrál žádnou roli. Přitažlivost byla chemie a chemie byla vždycky lepší, když se nemusela předstírat.

A u ní bych rozhodně nic předstírat nemusel.

Byla mladší, než jsem čekal, s tmavými vlasy, které jí v jemných vlnách padaly kolem tváře. Působily až zvláště přirozeně. Hnědýma očima mě sledovala tak soustředěně, až jsem si na chvíli nebyl jistý, jestli mě hodnotí ona, nebo já ji.

Drobná.

Přirozená.

A zatraceně nervózní.

To poslední prozradil způsob, jakým stála mezi dveřmi a neřekla vůbec nic.

Ani pozdrav.

Jen se na mě upřeně dívala. Po pár vteřinách jsem neudržel pobavený úsměv.

„Callie?“

Trhla sebou, jako bych ji vyrušil z vlastních myšlenek.

„Ano, to jsem já.“

Její hlas byl tišší a nervóznější, než jsem čekal. Zvedl jsem obočí a ukázal pohledem za ni.

„Můžu dál?“

Ustoupila stranou bez odpovědi a já prošel kolem ní. Blíží, než bylo nutné.

Všimla si toho, ale nebyla to náhoda. U nových klientek byl první krok často nejtěžší a někdy stačil malý náznak, aby přestaly přemýšlet a dovolily si chtít to, kvůli čemu mě zavolaly.

Slyšel jsem, jak za mnou zavřela dveře, zatímco jsem přešel dál do pokoje a rozhlédl se.

„Hezký výběr.“

„Cože?“

Otočil jsem se k ní. Pořád stála u dveří. Jako kdyby si nebyla jistá, jestli má jít za mnou nebo utéct.

Což bylo nové.

„Hotel,“ vysvětlil jsem a rozhlédl se kolem sebe.

„Aha.“

A tím to skončilo. Žádná poznámka nebo alespoň pokus prolomit napětí. Jen Callie, která stála dva metry ode mě a vypadala, jako kdyby právě v duchu zvažovala všechna životní rozhodnutí, která ji dostala až sem.

Musel jsem sklonit hlavu, abych zakryl pobavený úsměv. Tohle bude zajímavé.

„Callie?“

„Ano?“

Pohledem jsem sklouzl ke dveřím, u kterých pořád stála, jako kdyby byly nejbezpečnější místo v celém pokoji.

„Jestli jste měla v plánu strávit celý večer tam, stačilo rezervovat chodbu. Bylo by to levnější.“

Zamrkala a já kývl k její ruce, která pořád svírala kliku.

„Jen se snažím přijít na to, jestli jsou dveře součástí vašeho plánu, nebo potřebujete mít jistotu, že máte kudy utéct.“

Její oči se okamžitě zvedly ke mně.

„Nechci utéct.“

„Dobře.“

Čekal jsem.

Ona taky.

Jenže očividně každý na něco jiného.

Přešel jsem k posteli a pomalu si začal rozepínat manžetu košile. Ne proto, že bych spěchal. Spěch byl pro lidi, kteří potřebovali něco získat.

Já byl placený za to, abych dával.

„Callie, dýcháte vůbec?“

Zamrkala a přesně v tu chvíli se nadechla, musel jsem se zasmát.

„Takže ne.“

„Dýchám.“

„Teď už ano.“

Na okamžik se zdálo, že chce něco namítnout. Pak si uvědomila, že mám pravdu, a to ji očividně naštvalo víc než samotná poznámka.

Zajímavé.

Začínal jsem zjišťovat, že pod tou nervozitou možná bude něco mnohem zábavnějšího.

„Takže,“ začal jsem a podíval se na ni, zatímco jsem povoloval další knoflík. „Máte nějaké speciální přání? Do zprávy jste nic neuvedla.“

Přistoupila o pár kroků blíž, ale pořád si držela odstup, a to bylo poprvé, kdy mi něco nesesedělo. Protože jsem poznal nervozitu, stud i očekávání.

Ale tohle?

Tohle bylo jiné.

Stála přede mnou, dívala se na mě těma velkýma očima a vypadala, jako kdyby v hlavě vedla minimálně tři různé rozhovory najednou, ale ani jeden z nich se nedokázal dostat ven. Některé ženy potřebovaly čas a jiné, aby první krok udělal někdo jiný.

A první kroky?

V těch jsem byl dobrý.

Svlékl jsem košili a cestou ji nechal dopadnout na postel vedle sebe, zatímco jsem ji nepřestával sledovat.

Pořád stála na stejném místě a mlčela, jenže její oči prozrazovaly víc než ona sama. Nebo jsem si to alespoň myslel.

Zastrčil jsem jednu ruku do kapsy kalhot a pomalu přešel až k ní. Udělala krok dozadu.

Pak další.

Až narazila zády do stěny.

Zastavil jsem se před ní a na chvíli ji jen pozoroval. Bylo zvláštní, jak někdo, kdo si mě objednal, vypadal tak překvapeně, že jsem opravdu přišel.

„Takže...?“ zeptal jsem se tiše.

Nic.

Jen její nervózní pohled.

Musel jsem uznat, že Callie byla pravděpodobně jedna z nejhůř čitelných klientek, jaké jsem kdy měl a vzhledem k mojí práci to něco znamenalo.

„Dobře,“ vydechl jsem pobaveně. „Vypadá to, že budu muset zjistit odpověď jinak.“

Sklonil jsem se blíž a všiml si, jak zadržela dech. Položil jsem ruku na její bok, dost jemně na to, aby mohla kdykoliv ustoupit, a dost jasně na to, aby pochopila, že ten první krok klidně udělám za ni.

Dotkl jsem se rty jejího krku a přesně v tu chvíli se konečně probrala z toho zvláštního ticha, ve kterém byla od chvíle, kdy otevřela dveře.

„Počkejte.“

Zastavil jsem, zvedl hlavu a podíval se na ni.

„Dobře.“

„Dobře?“ zašeptala překvapeným tónem, který mě zaujal.

„Řekla jste, počkejte. Tak čekám.“

Několik vteřin na mě jen hleděla a já poprvé za celý večer nedokázal přečíst proč.

„Myslela jste, že nebudu?“

„Ne... já jen...“

Nedořekla to.

Nemusela.

Pousmál jsem se a trochu ustoupil.

„Callie, jedna věc, kterou byste o mně měla vědět,“ řekl jsem.

„Poslouchám.“

A zvláštní bylo, že právě tahle věta ji rozhodila víc než všechno předtím. Na chvíli jen stála proti mně a já začínal mít pocit, který jsem při téhle práci opravdu nemíval.

Že absolutně netuším, co se děje.

„Já...“ nadechla se a nervózně se zasmála. „Myslím, že jsem možná měla do té zprávy napsat, s čím přesně potřebuju pomoci.“

Podíval jsem se na postel a pak zpátky na ni.

„Začínám mít podezření, že odpověď mě překvapí.“

A poprvé od chvíle, kdy otevřela dveře, se doopravdy usmála.

Podíval jsem se jí do očí a několik vteřin čekal, jestli bude pokračovat, jenže Callie se znovu dostala do toho zvláštního stavu, kdy bylo naprosto jasné, že v hlavě má připravených milion slov, ale žádné z nich nemělo dost odvahy dostat se ven.

„Dobře,“ řekl jsem pomalu a trochu ustoupil, abych jí dal víc prostoru. „Tak začneme jednoduše. Kvůli čemu jste mě kontaktovala?“

Otevřela pus, ale nevyšlo z ní jediné slovo. Tohle už bylo úsměvné.

„Víte, že většinou funguje líp, když odpovíte nahlas?“

To zabralo.

Trochu se pousmála.

„Promiňte.“

„Neomlouvajte se.“

Nakonec se posadila na kraj postele za sebou, což jsem bral jako pokrok. Minimálně už nevypadala, že plánuje splynout s hotelovou zdí.

Pozoroval jsem ji a snažil se najít něco, čeho bych se mohl chytit, protože celá tahle situace přestávala dávat smysl.

Za normálních okolností jsem lidi odhadl rychle. Jenže na Callie zatím nefungovalo nic z toho, co fungovalo na všechny ostatní. A pokud tu nebyla z důvodu, kvůli kterému si mě ženy obvykle zvaly, nabízelo se jen jedno další vysvětlení.

„Byla jste někdy v kanceláři?“

„V kanceláři?“

Dobře.

Tak ne.

A upřímně jsem to měl čekat, protože takovou tvář bych si pravděpodobně pamatoval. Nebyla to jen otázka vzhledu.

I když ano, byla krásná.

Ale u Callie mě spíš štvalo, že jsem ji nedokázal zařadit a já měl rád, když věci dávaly smysl.

Zastrčil jsem ruce do kapes kalhot a posadil se vedle ní. Nechal jsem mezi námi přesně tolik místa, kolik podle mě potřebovala. Dost blízko na rozhovor. Dost daleko na někoho, kdo očividně pořád bojoval s představou, že jsem opravdu tady.

Což bylo zajímavé vzhledem k tomu, že ona byla ta, kdo mě do tohoto hotelového pokoje pozval.

„Přes den dělám vztahového poradce,“ vysvětlil jsem.

Podívala se na mě s výrazem, který jsem nedokázal přecíst.

„Počkejte.“

Už podruhé během několika minut.

„Takže přes den jste odborník na vztahy a v noci důvod, proč jsou komplikované?“

„Zajímavá a trochu urážlivá teorie,“ zasmál jsem se.

„Promiňte,“ pověděla a sklopila oči.

„Neřekl jsem, že není pravdivá.“

„Tak jsem to nemyslela,“ okamžitě zavrtěla hlavou. „Nemyslím si, že ničíte vztahy. Teda... ne že bych věděla, co přesně děláte. A vlastně mi do toho vůbec nic není. Já jsem vás technicky vzato sama kontaktovala, takže nemám moc prostor někoho soudit.“

Najednou zmlkla.

Asi si všimla mého výrazu, ale nemohl jsem si pomoci. Žena, ze které jsem posledních deset minut tahal každou větu skoro násilím, právě zvládla říct celý odstavec bez jediného nadechnutí.

Zajímavý vývoj.

„Asi bych měla přestat mluvit.“

„To by byla škoda,“ pousmál jsem se.

Tentokrát se nestáhla.

Nepodívala se stranou ani nezačala hledat další způsob, jak se vyhnout odpovědi. Jen na mě chvíli koukala, potom zakroutila hlavou a na rtech se jí objevil malý pobavený úsměv. První opravdový za celý večer.

Konečně, asi jen vážně potřebovala víc času.

Posunul jsem se trochu blíž a natáhl ruku k prameni vlasů, který jí spadl do tváře a zastrčil ji ho za ucho.

Usmála se.

Dívala se mi do očí.

Uvolnila se.

Jenže přesně ve chvíli, kdy jsem se jí dotkl dlaní na stehně, ucukla.

Okamžitě jsem ruku zase stáhl.

„Promiňte, Nicku,“ vyhrkla okamžitě.

Samozřejmě.

Další omluva.

Podíval jsem se na ni a najednou mi došlo něco jiného.

„Počkejte. Vy jste mi řekla Nicku?“

„Ano.“

„Odkud znáte moje jméno?“

A poprvé jsem ucítil nepříjemné napětí. Protože můj profil nebyl spojený s mým skutečným životem.

„Od Xaviera.“

Všechno ve mně na chvíli ztichlo, ale nedal jsem to na sobě znát.

„Od Xaviera,“ zopakoval jsem klidně.

Přikývla.

Bylo zvláštní, jak dvě obyčejná slova dokázala změnit celý večer.

„Odkud znáte bratra?“

„Pracuju s ním.“

Pak začala mluvit, a když říkám mluvit, myslím tím, že všechny věty, které v sobě držela, se rozhodly vyjít najednou.

Řekla mi o práci. O tom, jak dlouho Xaviera zná a že ji bere jako kamarádku a ona neví, jak ho přimět, aby ji konečně viděl jinak.

„Možná jsem si jen myslela, že když mě uvidí s někým jiným...“

Zarazila se.

„Nevím, že si možná všimne, že tam jsem.“

Několik vteřin jsem ji pozoroval, pak jsem se neubráníl úsměvu.

„Jo, to zní jako Xavier.“

Zamračila se.

„Co tím myslíte?“

„Tím myslím, že můj bratr nikdy nechce hračku, která leží přímo před ním. Začne ji chtít až ve chvíli, kdy si s ní hraje někdo jiný.“

Chvíli mlčela.

„Vymyslela jste to dobře, ale tohle byste měla řešit spíš se vztahovým poradcem.“

Podívala se na mě zmateně a já k ní natáhl ruku.

„Nick Thompson. Těší mě.“

Chvíli na moji ruku jen koukala, než jí došlo, co dělám. Pak ji s pobaveným výrazem přijala a vydržela to celé brát vážně asi tak dvě vteřiny.

Potom se rozesmála a bylo zvláštní, jak moc jinak ten pokoj najednou působil.

„Vážně jste měla raději přijít do mojí kanceláře, Callie.“

„To by mi nepomohlo,“ pověděla a pustila mou ruku.

Naklonil jsem hlavu.

„Takže jen abych pochopil váš naprosto promyšlený plán,“ pousmál jsem se. „Místo schůzky s kvalifikovaným vztahovým poradcem jste si objednala eskort do hotelového pokoje?“

Pokrčila rameny.

„Technicky vzato jsem skončila u stejného člověka.“

Zarazil jsem se.

„Vy jste právě naznačila, že jsem výhodná nabídka?“

„Možná.“

Dobře, tohle jsem nečekal a očividně ani ona ne. Protože hned potom zamrkala, jako kdyby si právě uvědomila, komu to řekla.

„Promiňte.“

„Za co tentokrát?“

„Já vlastně ani nevím.“

Začínala mě bavit.

Což bylo zvláštní samo o sobě. Ještě zvláštnější ale bylo, že jsem začínal mít nepříjemně konkrétní tušení, kam tenhle rozhovor směřuje a taky jak přesně v tom figuruju já.

„Callie,“ zavrtil jsem hlavou. „Řekl bych, že už začínám rozumět tomu, proč jste chtěla právě mě.“

Provinile si skousla ret.

„Ale jak jste zjistila, že jsme s Xavierem bratři?“

„Viděla jsem vás na fotce, kterou má na stole,“ začala pomalu. „Když jsem pak hledala někoho, kdo by mi pomohl předstírat vztah, narazila jsem na váš profil a poznala jsem vás právě podle té fotky.“

Na chvíli se odmlčela, jako kdyby sama slyšela, jak zvláště to celé zní.

„Já vím, že to možná nebyl můj nejlepší nápad, ale napadlo mě... kdo by mi mohl pomoci líp než někdo, kdo Xaviera opravdu zná?“

Zůstal jsem na ni koukat a najednou mi to došlo.

Celý večer jsem četl špatný příběh. To, jak pokaždé ztuhla, když jsem se přiblížil. Nebyla to nejistota ani hra. Callie si mě neobjednala proto, že by se mnou chtěla sex.

Chtěla, aby si jí můj mladší bratr konečně všiml a já byl očividně jen nejpodivnější cesta, kterou se rozhodla vydat.

Musel jsem uznat jednu věc.

Bylo to šílené.

Ale nebylo to hloupé.

„Teoreticky si myslím, že by to mohlo fungovat,“ začal jsem pomalu. „Ale...“

Viděl jsem přesně ten okamžik, kdy se jí z očí začala vytrácet naděje, a nenáviděl jsem, že mi na tom z nějakého důvodu záleželo víc, než by mělo.

„Callie, jste hezká, chytrá a očividně zajímavější, než si můj bratr zatím stačil všimnout. Proč chcete být s někým, kdo potřebuje konkurenci, aby otevřel oči?“

Chvíli koukala do země.

„Protože se mi líbí.“

Řekla to překvapivě jednoduše.

„A navíc pracuju v právní kanceláři. Výběr mužů v mém okolí se omezuje na právníky a klienty, kteří se rozvádějí.“

Chvilí jsem ji jen pozoroval.

Nebyla zamilovaná. Neplánovala svatbu ani jména pro děti. Jen potkala člověka, který se jí líbil, a rozhodla se s tím něco udělat.

Upřímně řečeno, většina lidí nemívá ani tolik odvahy.

„Já tohle nedělám, Callie. Nesnažím se lidi přinutit, aby cítili něco, co necítí. Pomáhám jim pochopit, co už tam je.“

Na chvíli jsem se rozhlédl kolem nás a koutky rtů mi nepatrně cukly.

„A ano, uznávám, že vzhledem k současné situaci zní tahle věta trochu zvláštně.“

Pousmála se, aspoň trochu.

„Chápu,“ řekla nakonec a zvláštní bylo, že jsem jí věřil.

Pak vstala.

„Kolik vám dlužím?“

Chvilí jsem ji pozoroval. Upřímně řečeno, nebyl jsem si jistý, jestli se právě nacházíme uprostřed eskortní schůzky nebo vztahové terapie.

„Neudělal jsem nic, za co byste mi měla platit.“

„Věnoval jste mi čas.“

„Počkejte,“ zasmál jsem se tiše. „Jen abych si to srovnal. Najala jste si eskort, ujistila se, že k ničemu nedojde, a teď se mnou diskutujete o platbě?“

„Když to řeknete takhle, zní to divně.“

„Callie, celý tenhle večer je definice slova divně,“ poznamenal jsem a pomalu si oblékl košili.

„Mrzí mě to, Callie, ale vy určitě najdete způsob, jak s Xavierem promluvit.“

Přikývla, jenže nevypadala, že tomu věří, a to byla ta nejhorší část, protože já ano.

Vstal jsem, oblékl si sako, došel až ke dveřím, ale s rukou na klice se ještě jednou ohlédl.

Seděla tam pořád stejně. Žena, která přišla s tím nejsílenějším plánem, jaký jsem kdy slyšel, a přesto na ní bylo něco zvláště upřímného. Něco, kvůli čemu jsem měl chuť jí říct, že můj bratr je idiot, pokud to celou dobu nevidí. Místo toho jsem otevřel dveře, protože přesně to jsem dělal.

Odcházel jsem.

Dveře za mnou zapadly. Zůstal jsem stát na chodbě a opřel se o ně zády.

Co to sakra bylo?

Za celý život jsem potkal stovky žen. Ale žádná z nich si mě nenajala proto, abych jí pomohl získat mého bratra. Díval jsem se na prázdnou chodbu před sebou a snažil se pochopit, proč moje nohy pořád stojí na stejném místě.

Protože jsem měl odejít.

Byla to jednoduchá část každé dohody, možná dokonce ta nejdůležitější.

Tak proč jsem sakra pořád stál před pokojem 418?

Možná proto, že mě Callie opravdu překvapila, tím, že mě nechtěla. Alespoň ne tím způsobem, na který jsem byl zvyklý.

To byla ta část, se kterou si moje hlava neuměla poradit.

Chtěla jen pomoc.

Povzdechl jsem si, opřel hlavu o dveře a přesně v tu chvíli se otevřely. A jelikož jsem se o ně pořád opíral, ztratil jsem rovnováhu.

„Sakra.“

Stihl jsem se zachytit rámu dveří, ale ne dost rychle na to, abych se vyhnul ráně do hlavy.

Výborně.

Opravdu elegantní.

Callie stála ve dveřích a koukala na mě s očima rozšířenými překvapením.

„Omlouvám se,“ vyhrkla. „Já... nevěděla, že budete stát za dveřmi.“

Chtěla to říct vážně, opravdu chtěla. Jenže pak si přitiskla prsty ke rtům, jako kdyby se snažila zastavit smích.

Neúspěšně.

A já se začal smát s ní.

„Víte, Callie...“ narovnal jsem se a zavrtěl hlavou. „Tohle se mi běžně vážně nestává.“

A podle toho, jak se jí znovu zacukaly koutky, jsem měl pocit, že mi ani na vteřinu nevěří.

„Měl byste jít dovnitř.“

Podíval jsem se na ni a na chvíli se zarazil. Protože jestli jsem něco rozhodně nečekal, tak to že mě pozve zpátky.

Možná jsem se spletl.

Možná jí jen chvíli trvalo přijít na to, co vlastně chce, a pokud jsem měl být upřímný, ta představa mi nevadila tolik, jak by měla.

Callie mě přitahovala, a to bylo mnohem nebezpečnější.

„Mám si to vyložit tak, že se můj dnešní večer právě vrací k původní náplni práce?“

Lehce zčervenala.

A ano, možná mě bavilo až příliš, jak snadno se dala rozhodit.

„Ne, Nicku,“ řekla pobaveně. „Jen jsem vám chtěla ošetřit hlavu. Krvácíte.“

Chtěl jsem jí říct, že přehání, že jsem v pořádku a nic to není. Pak jsem se ale podíval na ruku, kterou jsem si před chvílí přejel po místě, kde jsem se praštil.

A opravdu.

Pár červených kapek.

Nick Thompson, muž, který zvládal komplikované vztahy, nervózní klienty, lidské touhy a porazily ho jedny dveře.

„Pojďte,“ řekla a pak mě prostě vzala za volnou ruku a zatáhla mě zpátky dovnitř.

A já ji nechal.

To bylo možná na celé situaci nejdivnější.

Zavřela dveře a já se posadil na kraj postele, kde jsem ještě před pár minutami seděl z úplně jiného důvodu.

Callie zašla do koupelny pro mokrý ručník a potom se postavila přímo přede mě, mezi moje kolena. Tak samozřejmě, jako kdyby si vůbec neuvědomovala, jak blízko vlastně je.

A možná právě to byl problém, protože já si to uvědomoval až moc dobře. Natáhla ruku a prsty mi opatrně prohrábla vlasy, aby našla místo, kde jsem se uhodil.

„Bolí to?“ zeptala se.

Chtěl jsem odpovědět. Vážně. Jenže bylo zatraceně těžké soustředit se na bolest hlavy, když stála tak blízko. Vzala mokrý ručník a jemně mi ho přiložila na ránu. A já místo toho, abych řešil, že jsem se před pár minutami málem přizabil o dveře, řešil ji.

Typické.

Položil jsem jí ruce na stehna a pomalu je přesunul k jejím bokům.

Automaticky.

Přirozeně.

Jako reakci, kterou jsem měl naučenou až příliš dobře. Jenže místo toho, aby se přiblížila, udělala něco, co jsem rozhodně nečekal.

Plácla mě přes ruku.

Ne silně, spíš takovým způsobem, který říkal, že mě přesně prokoukla. Zvedl jsem k ní překvapeně oči a ona se usmívala.

„Nicku, co přesně děláte?“

Podíval jsem se na svoje ruce a s tichým smíchem je stáhl zpátky.

„Promiňte, Callie, profesní deformace.“

„Nebo jen zvyk,“ usmála se.

„Jaký je v tom rozdíl?“

Pokrčila rameny.

„Deformace znamená, že za to nemůžete. Zvyk znamená, že jste se to naučil.“

A zatraceně.

Přesně proto byla nebezpečná. Říkala věci, nad kterými jsem potom přemýšlel.

Přitiskla látku opatrně k mojí hlavě a já ji chvíli jen pozoroval.

Byl to zvláštní večer.

Nejdřív si mě objednala žena, která mě nechtěla. Pak jsem se málem zabil o její dveře a teď se o mě starala.

„Už chvíli se na mě díváte,“ řekla, když mě přistihla.

„Jsem muž,“ odpověděl jsem jednoduše. „A vy jste moc krásná.“

Řekl jsem to naprosto přirozeně, protože to byla pravda a s tou jsem nikdy problém neměl.

„Vadí vám to?“

Chvíli přemýšlela.

„Ne,“ řekla a sklopila pohled a ve stejnou chvíli, kdy mi přitiskla ručník k hlavě o něco víc.

„Au,“ ozval jsem se.

Okamžitě ucukla.

„Promiňte.“

Pobaveně jsem se na ni podíval.

„Dám vám jednu radu zdarma. Přestaňte se pořád omlouvat.“

„Tohle je moje prokletí.“

„Všiml jsem si.“

Usmála se a já si uvědomil něco, co se mi vůbec nelíbilo. Chtěl jsem ten úsměv vidět znovu, což byl problém, protože jsem měl odejít. Už podruhé.

Místo toho jsem pořád seděl uprostřed hotelového pokoje a hledal způsob, jak si obhájit rozhodnutí, které jsem očividně udělal ještě dřív, než jsem si ho dovolil přiznat.

Výborně, Nicku.

Opravdu skvělý plán.

Odkášlal jsem si a pak vstal.

„Přemýšlel jsem o tom vašem šíleném plánu.“

Zvedla obočí.

„Šíleném?“

„Najala jste si bratra muže, kterého chcete, aby předstíral, že je váš přítel.“

„A?“

Podíval jsem se na ni a možná to byla chyba. Protože poprvé za celý večer jsem ji opravdu viděl.

Ne jako klientku.

Nebo jako ženu, která mě našla na internetu.

Jen Callie.

Tmavé vlasy jí volně padaly kolem tváře, na rtech měla ten malý tvrdohlavý úsměv a v hnědých očích něco, co mi nedovolilo odejít.

„Udělám to,“ povzdechl jsem si.

4. PRAVIDLA

Když jsem řekl, že to udělám, chvíli na mě jen koukala, jako kdyby čekala, že přijde nějaké ale.

Upřímně?

Část mě ho čekala taky.

„Proč jste změnil názor?“

Dobrá otázka.

Dokonce až nepříjemně dobrá.

Měl jsem několik odpovědí, které bych jí mohl dát. Že znám Xaviera líp než kdokoliv jiný. Že pokud už byla rozhodnutá udělat něco tak šíleného, radši budu u toho, než aby požádala někoho, kdo jí ublíží.

Nebo že po těch letech, kdy jsem sledoval cizí vztahy z první řady, bude snadné předstírat něco, čemu už dávno nevěřím.

Všechny ty odpovědi zněly rozumně a možná byly svým způsobem i pravdivé.

Jen ne úplně.

Protože žádná z nich nevysvětlovala, proč mi vadilo, když se jí před chvílí z očí vytratila naděje.

A nad tím jsem rozhodně neměl v plánu přemýšlet.

„Protože budete potřebovat pomoc,“ odpověděl jsem nakonec. „Ale mám pravidla.“

Samozřejmě, že jsem měl.

Pravidla byla jednoduchá, jasná, bezpečná a zabránila tomu, aby se z věcí, které měly být dočasné, staly věci, které člověk nechtěl ztratit.

Jenže to jsem ještě netušil, že Callie bude přesně ten typ člověka, kvůli kterému začnu porušovat každé z nich.

„Pravidla?“ zopakovala.

„Ano.“

„Máte pravidla i na krátkodobý, předstíraný vztah?“

Podíval jsem se na ni.

„Callie, mám pravidla skoro na všechno.“

Koutky rtů se jí lehce zvedly.

„To zní trochu smutně.“

Zarazil jsem se, ne moc. Jen dost na to, abych si toho všiml. Protože většina lidí mi na to říkala jiné věci.

Že jsem organizovaný.

Praktický.

Že vím, co dělám.

Nikdo se na mě ještě nepodíval těma zatraceně upřímnýma očima a neřekl mi, že způsob, jakým držím svůj život pohromadě, zní smutně.

„Věřte mi,“ řekl jsem nakonec a opřel se rukama za sebe o postel. „Některé věci fungují mnohem líp, když oba lidé vědí, do čeho jdou.“

Naklonila hlavu na stranu a zase se na mě podívala tím pohledem, u kterého jsem měl pocit, že nevidí jen roli, kterou jí ukazuju.

„Dobře.“

Posadila se pohodlněji na postel a přitáhla si nohy pod sebe, jako kdyby úplně zapomněla, že ještě před hodinou se bála udělat krok ode dveří.

Všiml jsem si toho a z nějakého důvodu mě to potěšilo.